

TWEE MAANDEN PEUTERS EN VERWONDERING

En het wordt steeds leuker. Gelukkig heb ik nog tot maart 2012 de tijd om me uit te leven, maar straks lukt het me niet meer om weg te gaan!!

Eerst maar eens kijken en luisteren:

Ik kwam half september als vrijwilliger voor BenG bij Ge en Gemma en heb me tot nu toe vooral voor het kleuterschooltje in Athoor ingezet. Na een paar dagen observeren en meedoen in de klasjes had ik wel een beeld, een beeld dat ik met vele vrijwilligers voor mij deel: de lieve juffen Viriyana en Janaki zijn met een flinke dosis gezag en ernst aan het werk - tussendoor bijgestaan door de bovenmeester Maria Selvam (een man hoor). Er wordt serieus lesgegeven en die peutertjes van 3-5 worden nu al "students" genoemd.

De jonkies zitten bij Virijana in de klas en krijgen eindeloze herhaling van het engelse Alfabet, de cijfers 1 tm 10, groenten en fruit en Wild, Domestic en andere animals. En van de week kwamen de bladzijden met vervoersmiddelen, gezinssamenstelling ed. weer naar boven, ook in de repeat stand. Zij spreekt nauwelijks Engels, maar verstaat hopelijk wel een boel. Communiceren wordt daarmee een kunst op zich.

Janaki heeft de wat grotere kinderen in haar klas. Zij heeft een BA Education en spreekt behoorlijk wat Engels. Dat praat makkelijker maar vergis je niet – het is eigenlijk moeilijker om bij haar het Playful Learning naar binnen te dragen want ze wijkt niet zonder meer van haar eigen methoden af. Bij Janaki moet nog serieuzer gewerkt worden: letters leren schrijven op stokoude leitjes, tot 20 tellen. En ook hier de dagelijkse mantra van opdreunen, herhalen en nog maar eens herhalen. Het klasje mag tussendoor naar buiten voor de Urine Pause maar dat is het ook wel qua beweging en spel.

Wat vooral opvalt is dat de kinderen weinig ruimte hebben om hun eigen fantasie te benutten. Creatieve lesvormen als tekenen, kleuren, knippen en plakken komen moeilijk van de grond. Maar ook stoeien, verstoppen en rennen gebeurt mondjesmaat. Ik blijf me daarover verbazen. Het is dus geen wonder dat wij door de kinderen als klimpaal en klauterschoot worden omarmd.

One step at the time

Het eerste wat ik heb gedaan is mijn super ambitieuze projectplan opbergen en in het piepkleine schooltje de kasten leegruimen en soppen, alle schoolspullen sorteren en de schone planken streng handhaven. Het schooltje wordt immers gedeeld met de vrouwen van de naaicursus, waarbij de 10 naaimachines en lappen stof hun plek opeisen. Vaak is het woekeren met ruimte. En Maria Selvam en zijn vrouw Angela slepen elke keer huisraad heen en weer. Het is overigens geen garantie voor regelmatig gebruik van de nieuwe leermiddelen. Misschien wachten ze op mijn aftrap – zou best eens kunnen.

Vervolgens de laptop geïnstalleerd en Maria Selvam de basisprincipes geleerd van aan/uit, foto's kijken en liedjes beluisteren. Hij belt me dan om 7 uur 's ochtends om te vragen waar die foto's zijn gebleven, Foetsie misschien? Daarmee zijn we er nog niet. Ik ben er elke ochtend van 9.30 tot 12 maar meestal is er een powercut die van 10 tot na 12uur duurt. Dus het basis PC-gebruik aan de juffen aanleren is er nog niet van gekomen. Dat zal weer heel nieuwe communicatievaardigheden vereisen.

Omdat ik niet de hele dag op de lip van de juffen wil zitten ben ik aan de tuinaanleg begonnen. Ook hier flink opruimen, onkruid er uit, rotzooi verbranden en planten van Gemma er in en binnenkort 3 bomen planten. Een schaduwrijker tuin biedt een prima speelterrein voor de kids. Dit is letterlijk het zweet-en-tranen onderdeel van mijn werk, maar moessontijd is het beste seizoen om te planten.

Komt er nog wat van??

Jaaaaa - er komt beweging in – mede dankzij de hulp van de andere vrijwilligsters Michelle, Marthe en Eline.

We hebben een hinkelbaan midden in de klas geschilderd, zodat ze cijfers, kleuren en hopelijk getalsbegrip gaan leren. De juffen vinden het een leuke lesvorm dus we hupsen regelmatig met z'n allen over de hinkelbaan.

We proberen de kinderen zoveel mogelijk te laten puzzelen, tekenen en kleuren – met de geruststellende opmerking dat kids op die manier nieuwe skills leren die altijd van pas komen. Bij het puzzelen blijkt bijvoorbeeld dat ze nauwelijks ruimtelijk inzicht ontwikkelen, het varken desnoods op z'n kop de puzzel in meppen. Het is ook wel grappig om te zien dat ook de volwassenen moeite hebben met simpele puzzeltjes met 12 of 16 stukjes. “Veel oefenen” moet echter nog van de grond komen.

Children's Day van 14 november was heel succesvol, een mooi moment om de spellen van Eline uit te proberen. Een afwisselende dag van collages maken, speeltuintje uitproberen en 's middags poppenkast voor ze spelen. Het Banaan Happen (als variant op koek happen) en met waterballonnen gooien waren echte succesnummers. De kinderen kwamen los en vonden alles prachtig. De natgegooide bovenmeester, een ondeugende Virijana en de uitbundige lach van Janaki gaven ook veel plezier. De volgende dagen bleek al weer hoe moeilijk het is om die speelsheid vast te houden maar Children's Day kan niet meer stuk.

De dagelijkse verwondering

Toch elke dag weer een nieuwe verbazing: kinderen die mogen kleuren en alleen maar bezig zijn om zoveel mogelijk potloodjes te verzamelen, en vooral niet kleuren. De afhankelijkheid van sommige van die peutertjes die bij je op schoot klauteren, beetje stoeien maar ook op mijn schoot in slaap vallen. De gretigheid waarmee ze nieuwe dingen willen proberen, maar de korte spanningsboog die ze hebben. Dat staat bv in geen vergelijking tot elke ochtend ruim 2 uur aandachtig luisteren en leren.

Dit project leek zo'n makkie maar vergt veel geduld, vindingrijke nieuwe methoden, de juiste mengsmering van communicatie, voordoen en zelf laten ontdekken en terughoudendheid, zodat de juffen het in hun eigen aanpak opnemen.

Want dat was wel mijn doel: duurzame verandering in de aanpak en (les)methoden van de kleuterschool, eigenlijk een kleine 'systeemverandering'. Het uitleggen, voordoen en laten begrijpen van de mogelijkheden van “thema-gecentreerd-onderwijs” en “individuele aandacht voor (leer)prestaties van de kinderen” - en dit alles “speels en interactief”. Tja, ga er maar aan staan.

Het moge duidelijk zijn dat deze laatste bewegingen nog niet in gang gezet zijn. Ik ga er op broeden hoe ik dit soort concepten met handen en voeten kan uitleggen. Ik heb gelukkig nog even de tijd.

Tot slot

Ja, er zijn echt wel momenten van frustratie, moedeloosheid dat het allemaal weer wegzakt zodra ik weg ben. Toch heb ik steeds goede hoop dat er een aantal dingen blijven hangen en dat ze daar mee verder kunnen.

Die hoop wordt dagelijks gevoed door die enthousiaste juffen zelf – maar bovenal door die ruim 25 prachtige kinderen. Daar moet je wel van houden, wat een schatten.

Dus wordt vervolgd – ook al ga ik me vanaf december met 2 andere projecten bezighouden. Daarover volgende keer meer.

Warme groeten, Toby